

Sygn. akt II Ca 1172/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy, w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko J. T., M. T.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 1 lipca 2013 roku, sygn. akt III C 1971/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w dniu 26 kwietnia 2012 r. wydał nakaz z zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. III Nc 8/12 i orzekł, iż pozwani J. T. i M. T. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłaty powinni zapłacić powódce G. K. solidarnie kwotę 3199,85 zł z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym od następujących kwot:

- 1100 zł od dnia 16 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;

- 1100 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;

- 999 zł 85 gr od dnia 04 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 647 złotych tytułem kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie zaskarżyli pozwani wnosząc sprzeciw – M. T. co do kwoty 2150 zł, zaś J. T., co do kwoty 1525 zł.

Wyrokiem z dnia 01 lipca 2013 r., sygn. akt III C 1971/12 upr. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oddalił powództwo G. K. przeciwko M. T. i J. T. i zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 135,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, która zaskarżając wyrok w całości domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- w pkt I wyroku zostanie zasądzona na rzecz powódki kwota 1747,81 zł od pozwanej M. T. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1100 zł do dnia 16.11.2011 r. oraz od kwoty 647,81 zł od dnia 04.01.2012 r. do dnia zapłaty oraz kwota 1122,81 zł od pozwanego J. T. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1100 zł od dnia 16.11.2011 r. oraz od

kwoty 22,81 zł od dnia 04.01.2012 r. do dnia zapłaty przy czym oboje pozwani będą odpowiadać solidarnie za zapłatę zasądzonych kwot,

-w punkcie II wyroku od pozwanych, a na rzecz powódki zostanie zasądzona kwota 1.234 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję.

Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych, o dopuszczenie nowych dowodów zgłoszonych w dalszej części apelacji.

Apelująca powódka zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła, iż A/ Sąd nieprawidłowo ustalił wysokość ogólnej należności powódki, a w szczególności należności powódki z tytułu rozliczeń za wodę bowiem nie uwzględnił iż powódce z tytułu półrocznych rozliczeń za wodę należało się 778,3 8 zł. Łącznie za cały okres najmu powódce należało się 48.547,66 zł. Nieprawidłowo ustalona wysokość roszczeń jest wynikiem błędnego odczytania dokumentów i zawartych w nich zapisów i w efekcie sąd dopuścił się ustaleń dowolnych faktycznych, co stanowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

B/ Sąd nieprawidłowo rozliczył wpłatę w kwocie 1.169,40 zł dokonaną przez pozwanych dnia 10.10.2012 r. W istocie wpłata ta dotyczyła należności zasądzonych od pozwanych nakazem, w części, w której nakaz ten się uprawomocnił, tj. kwoty głównej w wysokości 1.049,85 zł oraz odsetek od tej kwoty. Tym samym wpłata ta nie powinna być uwzględniana przy ocenie wysokości roszczeń, o które nadal toczy się spór i o których należało orzec wyrokiem. Nieprawidłowe rozliczenie wpłaty jest wynikiem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c., a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 451 § 1 k.c.

C/ Sąd nieprawidłowo orzekł o kosztach postępowania w I instancji, gdyż w ogóle nie uwzględnił kosztów zasadniczego postępowania w kwocie 717 zł (opłata od pozwu - 100 zł, wynagrodzenie prawnika - 600 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł), a w kosztach postępowania zabezpieczającego nie uwzględnił kosztów wpisu hipoteki w kwocie 217 zł (200 zł opłaty sądowej i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa w postępowaniu przed sądem wieczystoksięgowym).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu. W granicach wynikających z art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., art. 505⁹ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał oceny rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji oraz zasadności zarzutów apelacji.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne i prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. W ocenie Sądu Okręgowego zgłoszenie części dowodów w postępowaniu apelacyjnym w postaci kopii wydruków z kartoteki finansowej, zestawienia obciążeń i wpłat z tytułu zaliczek, stanu liczników indywidualnych nastąpiło w naruszeniu wymogów wynikających z treści art. 381 k.p.c. Strona pozwana wraz z pismem z dnia 9 listopada 2012r. przedłożyła już do akt sprawy potwierdzenie wykonania dyspozycji k.123, zaś wydruk z dnia 29 lipca 2011r. nie zawierający adnotacji ręcznie sporządzonych złożony został już przez powódkę w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji i stanowi k. 139 akt. Nawet odmienne stanowisko w przedmiocie dopuszczalności dowodów zgłoszonych w postępowaniu odwoławczym przez powódkę w postaci kopii potwierdzonych za zgodność, wydruków złożonych już do akt sprawy przez stronę przeciwną jednakże w postępowaniu apelacyjnym zaopatrzonych w adnotacje ręczne nie mogło doprowadzić do wydania postulowanego w apelacji rozstrzygnięcia. Sąd Odwoławczy odnosząc się do zarzutów skarżącej przede wszystkim wskazuje, iż zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei z art. 670 § 1 k.c. wynika, iż możliwym jest ponoszenie przez najemcę kosztów świadczeń dodatkowych. Zgodnie z łączącą strony umową najmu z dnia 28 maja 2009 r. pozwany jako najemca zobowiązany był opłacać czynsz w wysokości 1100 zł miesięcznie do 15 dnia każdego miesiąca gotówką. Oprócz czynszu Najemca zobowiązany był uiszczać wszelkie opłaty wynikające z eksploatacji mieszkania bezpośrednio dostawcom mediów na podstawie doręczanych mu rachunków(..) (§ 3).Spór w niniejszej sprawie ogniskował się wokół kwestii rzeczywistego zadłużenia pozwanych z tytułu czynszu najmu oraz opłat dodatkowych, a już na etapie postępowania apelacyjnego z tytułu rozliczeń za zużytą wodę. Podkreślić zatem należy, iż ponownie przeanalizowany

materiał dowodowy sprawy w szczególności rozliczenie wpłat za liczniki sporządzone przez powódkę (k.103i n.), rozliczenia przesyłane przez podmiot rozliczający Wspólnotę, korekty finansowe właściciela, potwierdzenia wpłat, jak również twierdzenia powódki i pozwanych nie korespondują ze sobą. Rozliczenia sporządzane przez powódkę nie w pełni okazują się prawidłowe, albowiem nie pokrywają się z zestawieniami Wspólnoty Mieszkaniowej. W treści zestawienia znajdującego się na k. 103 trudno doszukać się nadpłaty wynikającej ze zużycia wody widniejącej na wydruku z 29.07.2011 r. a dotyczący rozliczenia zużycia wody za pierwsze półrocze 2010 r. „-200,78”, przeniesione do rozliczenia z 13.07.2011 r. łącznie obrazujące niedopłatę na kwotę 513,22 zł. Dalej, rozliczenie z dnia 29.09.2011 r. znajdujące się na k. 139 obrazujące zużycie wody za okres 30.06.2010 do 31.12.2010 r. wskazuje na niedobór 225,29 zł, którego również brak w rozliczeniu powódki, kolejne rozliczenie za okres od 31.12.2010 r. do 30.06.2011 r. wskazuje na niedobór 259,16 zł Kwotę tę z kolei powódka uwzględniła w swoim rozliczeniu 3 razy, dwa razy na minus, raz na plus - pomimo, iż pozwany kategorycznie twierdził iż należność tę uiszczył. Dodatkowo powódka na rozprawie w dniu 17.06.2013 r. zeznała, iż strony w rozliczeniach doprowadziły do stanu zero pod koniec lipca 2011 r. Po tym okresie rozpoczęły się, według jej twierdzeń zaległości pozwanych, przy czym ci ostatni wykazywali, iż prezentowane przez powódkę kwoty są niezgodne ze stanem faktycznym. Warto podkreślić, że powódka wyjaśniła, iż niedopłatę wynikającą ze zużycia wody, a rozliczoną po miesiącu lipcu 2011 r. przez Wspólnotę na kwotę jak wskazuje 511 zł zaliczyła na minus pozwanym po tym czasie, jednak nie wynika to z jej zestawienia, zaś wysokość niedopłaty w takiej kwocie nie potwierdzają nadto rozliczenia wygenerowane przez Wspólnotę. Również sposób zaliczania wpłat potwierdzonych pokwitowaniami, które przedkładali pozwani w trakcie procesu nie pokrywa się z kwotami wynikającymi z prowadzonego na bieżąco przez powódkę zestawienia, nadto wyjaśnienia prezentowane przez powódkę w tej materii nie korespondowały zarówno z jej zapiskami, jak i innymi dokumentami w sprawie. Również dowody zaprezentowane w apelacji w odmienny sposób niż dotychczasowy materiał dowodowy wyjaśniają kwestię rozliczeń między stronami. Brak jednoznacznego stanowiska strony powodowej, klarownych, spójnych i korespondujących dowodów na tę okoliczności doprowadziły Sąd Odwoławczy do konkluzji, że o ile pozwani posiadali zadłużenie względem powódki z tytułu zużycia wody, to jednak wysokości tegoż zadłużenia powódka nie była w stanie wykazać. W szczególności, iż w trakcie postępowania pozwani zapłacili na rzecz powódki kwotę 1169,40 zł de facto z tytułu zadłużenia, co do wysokości którą uznali poprzez zaskarżenie nakazu zapłaty tylko w części. Powódka pomimo to nie wyjaśniła, na którą część zaległości wpłaconą kwotę zaliczyła.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu Odwoławczego, spór co do kwoty wynikającej z zakresu zaskarżenia sprzeciwem słusznie podlegał oddaleniu z uwagi nie sprostanie przez powódkę ciężarowi dowodu.

W zakresie zaskarżonego rozliczenia kosztów procesu, to Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do ich zmiany. Wyjaśnić w tym miejscu jedynie należy, iż strona powodowa wskutek oddalenia powództwa przegrała proces, a zatem zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. nie należy jej się zwrot poniesionych kosztów. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie kosztów, w rzeczywistości dotyczyło kosztów wynikających z nakazu zapłaty w części, w której się on uprawomocnił. Przyjmując nawet koncepcję Sądu Rejonowego, że skoro zgodnie z art. 505 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a tym samym pomimo tylko częściowego zaskarżenia utraciło moc rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w nakazie, koniecznym jest zaakcentowanie iż koszty podlegające rozliczeniu dotyczyły postępowania zażaleniowego, które zainicjowane przez pozwanych doprowadziło w sprawie o sygn. II Cz 1137/12 do oddalenia wniosku powódki o zabezpieczenie. W ocenie Sądu Okręgowego koszty postępowania poniesione przez stronę powodową po wniesieniu sprzeciwu, w uwagi na oddalenie powództwa w całości, w żadnej mierze stronie się nie należą. Z uwagi jedynie na zakaz reformationis in peius, wynikający z treści art. 384 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie podlegało zmianie w wyniku rozpoznania apelacji wywiedzionej wyłącznie przez powódkę.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 385 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.